

CHIẾN THUẬT “CẠ CÀNG TRÊN CÂY”

Theo thống kê Việt–Mỹ: KQVN chết 10, Mỹ chết 215; KQVN mất tích 4, Mỹ 38; đó là hậu quả sau 42 ngày của cuộc hành quân Lam Sơn 719 vì nhờ “chân lý đây rồi!... Chiến thuật cạ càng lướt thoáng trên ngọn”, thường thường trên cao độ 50 thước với âm thanh gầm thét như luôn luôn có 6 con rồng phun lửa mới áp đảo kẻ địch phải chui rúc, dưới đó, vì bị theo đuổi bởi 32 con mắt điều hâu ráo đảo tìm kiếm địch thủ quanh quần đầu đây, vừa ló dạng bóng đen nào thoát ra khỏi chiến xa để đào thoát cũng bị dí 3 đầu mũi 6 nòng phun xuống một trận mưa đạn buộc phải ngã quỵ tại chỗ, không có mống nào chạy thoát lưới hái tử thần. Đặc biệt, cánh rừng chồi da beo hình chữ nhựt ngó xuống trực lộ đã bị các nòng súng chia nhau quạt khắp mọi nơi khi chưa có mục tiêu khả nghi nào xuất hiện. Dưới cách đó gần lộ lộ nhỏ vài hăm cá nhân B–40, đất vàng nghệ còn tươi rói, đã bị minigun giã nát tự bấy lâu rồi, cảnh vật nơi chiến địa cùng đoàn xe im lìm bất động như khung hình chết của bãi tha ma, trên đó ngun ngút toả ra dật dờ vài đám khói còn lại trên xác các chiến xa trúng rockets. Nơi đây lính BV đã bỏ chạy ngay sau khi chiếc thứ 2 của Lộ động xuống thêm 38 rockets chống Tăng. Bây giờ còn lại cạnh bìa rừng hình chữ nhựt ngó xuống con lộ, đang bị tôi nghi ngờ là vài chiếc PT–76 đang chia nòng 76ly xuống con lộ, kèm theo vài khẩu đại liên 14.5ly, nhưng có lẽ không còn ai sống sót. Tôi cũng hiểu ra rằng với lổm nhỏ rừng chồi này đã bị các minigun phun xuống cày nát, tất cả đã chém vè theo bộ binh từng thiết vào đám rừng già sau lưng. Chúng chạy ra khỏi bìa rừng khi tôi nhìn lại sau đuôi, phát hiện nhưng tầm đạn đạo minigun chiếc 2 chia về hướng 1 giờ, nhưng chưa đủ xạ trường sát hại, cũng như Trung sĩ Đức bắn vói ra sau hướng 5 giờ nhưng cũng trót hướt, vô tích sự vì đạn đạo không thể tới được. Thế là nhóm này đã thoát nạn để lại một số PT–76 không còn người điều khiển. Cái toán quân BV này

khá thông minh nên đào thoát kịp; tôi đang nghe trong tần số Guard, tiếng người Việt ngồi backseater (người “tháp tùng tử” ngồi sau có thể là quan sát viên KQVN, Pháo Binh điện địa, Pháo Binh Dù, TQLC, hoặc sĩ quan Phòng 3) trên FAC Bronco OV-10 cho biết 10 phút nữa phi cơ chiến thuật sẽ đến đập thêm vào đoàn convoy chiến xa này. Vừa làm một pass rải dài 8 hoả tiễn vào bìa rừng ngó xuống con lộ, nhưng tôi đoán quân BV đã bỏ của chạy lấy người, chỉ còn lại vài chiếc PT-76 không người lái với xác người nằm yên trong đó, rồi đây quân Dù sẽ vào khai thác chiến trường và sẽ tìm ra chúng.

Chiếc của Lưu cũng làm một pass y chang như tôi. Chúng tôi từ giã bãi chiến trường trong không khí yên lặng, dù rằng để lại vài đám cháy với lớp khói mờ mịn tỏa ra nơi đó, tuyệt đối không thấy có sự chống trả; chiếc Tiên và Lộc tiếp tục bao vùng cho Tiểu Đoàn 1 Dù và Tiểu Đoàn 8 ở hướng Bắc, cạnh đó. Thành linh tôi nhìn rõ 1 chiếc A-6 Intruder, nhờ 2 đầu cánh chém gió xẹt ra 2 lần trắng, rồi một loạt bom snack-eye chạm nổ dữ dội, chiếc thứ 2 nhào xuống cũng salvo như chiếc trước, nhìn ra sau, khói bom che lấp đoàn convoy. Tôi mở tần số la làng, cự FAC:

– “Anh nói 10 phút gì mà nó dội xuống sớm quá vậy... xem chút nữa chúng tôi ôm lãnh đủ”.

Người backseater trả lời:

– “Thằng pilot nó đã thấy các anh nhờ vòng tròn cánh quạt sơn màu trắng, nên nó mới cho thả... mà nó lu bu cũng chẳng nói gì đến tôi... thôi thông cảm đi bạn! Chúng tôi nhìn xuống thấy 4 chiếc đĩa trắng quay tít như làm ảo thuật trên nền thảm xanh rêu, rồi khi các anh lấy hướng về A-luời nó mới nhào xuống thả... thôi thông cảm nghe bạn”.

Tôi và Lưu về lại Khe Sanh để tái vũ trang và châm đậy xăng nhớt.

Nếu giả thuyết ở nơi đây không phải là vùng Cao Nguyên rừng núi mà là vùng đồng bằng như vùng Trà Kiệu trên sông Thu bồn chẳng hạn, thì đây là một dịp may để tiêu diệt trọn gói khi mà tàn quân bị 3 mũi dùi tấn kích (3 mặt giáp công) chỉ còn con đường thoát thân duy nhất là vượt qua sông Thu Bồn: Phía Tây tấn kích bằng Chi Đoàn/17, phía Nam bằng Tiểu Đoàn/1 Dù, và phía Đông nguyên một Thiết Đoàn/11. Đối với Top Gun, chúng tôi biết phải làm những gì khi Cá đang nằm trên thớt, trong khi trên cao độ 75 thước, 8 xạ thủ đang đứng xồng lưng ghì tay súng trong tầm mắt cú vọ mà rải đều trận mưa đạn xuống địch quân trên một vùng lau sậy trông trải, hoặc toan lội qua sông Thu Bồn! Điều dễ hiểu chúng tôi là những tiên phuông trong lần tên mũi đạn nên hiểu được thế trận đó, vì thế cho nên chúng tôi không phiền trách những ai có may mắn được ngồi trên bàn giấy khi nhận xét về thế trận đó. Khi Lữ Đoàn 1 Đặc nhiệm gởi chiến lợi phẩm bằng một thiết vận xa PT-76, trong đó có chở thêm những bánh xe thô, xe thùng, và vài cái chảo to đường kính hơn thước, thì Bộ TTM cho rằng làm gì trong rừng mà có bánh xe Cyc-lô để du lịch, còn khi nhìn thấy cái chảo to tổ bố nặng trĩu thì nhóm văn phòng này chỉ há họng và trở mắt khi nhìn thấy cơm cháy còn dính nơi đáy chảo... không hiểu gì cả? Vì thế sự thiếu hiểu biết này không làm chúng tôi phiền muộn, khi có ai muốn soi mói chằm chọc, ngay đến Tướng Abrams mà báo chí Tây phương cho là người hùng trong trận chiến cũng có nhận thức vô cùng lầm lẫn đến nỗi khi đọc dòng chữ dưới đây làm tôi vô cùng đau xót. Dưới đây, tôi xin đưa ra một dẫn chứng mà không dám dịch ra tiếng Việt sợ sai lạc:

Cũng trong sách “A Better War”, mục “Easter Offensive”, trang 332, hàng 25 (During the battles a new weapon system, the tank killing TOW missile, was flown in from the United States. Initially, noted Abrams, “I gave twenty to the Marines and the 1st Division because they were the only troops I knew of that had stood and fought. I don’t want these things in the hands of the enemy. And on the Airborne, I told General Kroesen [that] when General Truong will give me his personal assurance that they will not be abandoned on the battlefield, then I’ll Consider it”).

Cobra gunships của Hoa Kỳ

Nằm trên chiếc ghé bỏ quân đội, tôi co ro trong chiếc mền không đủ ấm giữa rừng núi Khe Sanh, thế giới nơi đây, tôi như bị giam hãm thu hẹp dưới 4 góc mùng xám xịt đen

tôi, không lối thoát, rồi trần trở, trần trọc không sao ngủ được. Bây giờ tôi phải làm sao đây!? Khi mà chiến tranh đi đôi với tang tóc! Tôi cầu mong làm sao đừng có xảy ra thảm cảnh đó nữa, hoang mang lo lắng cho Liên Đoàn của mình! Và nhất là các Phi Đội 233 và 219... cứ miên man suy nghĩ mà không làm sao chớp mắt được, tự nhủ lòng là từ nay trở đi, phải dẫn thân bay tiên phuông trong lửa đạn, là con Chim đầu đàn phải cất cánh sớm hơn, mà lại về đáp cũng trễ nhất. Tôi sẽ giao cho Đại úy Kỳ hay Trung úy Tiến, phụ tá hành quân thỉnh thoảng đi họp thế; tôi dành hết thời gian cho cuộc hành quân này bằng cách cầm lái chiếc Trực thăng Võ trang mà hướng dẫn, đưa đón các cánh Chim non đang lặn hụp dưới bầu trời mới lạ, xuất phát từ biên giới lúc đi cũng như lúc về, lấy điểm hẹn từ Trại tù Lao Bảo làm nơi điểm xuất phát. Chỉ có tôi là người duy nhất hiểu rõ được địa hình nơi đây từ ngọn núi, con sông đến đồi cao khe suối, những đám rừng nguyên thủy chưa có dấu chân người, ngọn núi Vôi Cô-róc vàng óng ánh dưới ánh bình minh.

Nhưng hôm nay bay trở lại, mọi cảnh vật khai quang trông trải rất nhiều, nhứt là trên trục đường Mòn 559 mà tôi đã bay ngang qua đây không biết bao nhiêu lần, giờ thì quá trông trải, đường đất Đỏ Cao nguyên đậm chồi, chỉ chít thêm ra, màu xanh trùng điệp của cánh rừng già giờ đây đã có quá nhiều loang lỗ, rải rác những nhà to với mái đan bằng Tre Nứa đập dập, có lẽ là những nhà Kho hay Công binh xưởng chăng? Chỗ Thiếu úy Huệ đáp xuống thả Toán Thám sát STRATA (1964) vào buổi chiều chạng vạng, cánh quạt chém vào cây, tôi phải đặt càng bánh xe lên đầu trục cánh quạt của hãm mà đem hết Phi hành đoàn về, nơi đây, bây giờ là Hậu cần 611, cũng đã phát hoang trông trải và có cả ống dẫn dầu băng ngang qua thì phải? Cuộc hành quân mới phát khởi được 3 ngày (N+3) mà 2 phi hành đoàn đã bị Thiết xa PT-76, cùng phòng không 37ly bắn nổ tung trên không phận này, dưới đây, ngay bây giờ là ổ Kiến Lửa! Xe vận tải ngang nhiên di chuyển mà chẳng hề sợ sệt phi cơ phát hiện nhờ cái Dù điều lệ ROE của trục Ma Quý: Đoàn xe chạy ban đêm bật đèn mờ và ban ngày ngủ cho đúng luật ROE, còn như ban ngày khi qua các con suối cạn mà nghe tiếng phi cơ thì tài xế cứ việc tắt máy nổ đui chờ thì không phi công Mỹ nào dám oanh tạc cả (điều này chỉ có quan sát viên người Việt backseater là nhân chứng sống).

Tôi bóp đầu nặn óc tìm ra chân lý cũng như tìm ra định luật về chiến thuật để bảo vệ cho con em mình không còn bị thảm hại... đang miên man tìm ra chân lý. Tôi bỗng nhớ lại ngày xưa khi thành lập Phi Đoàn trực thăng đầu tiên, người anh cả thiên tài Nguyễn Huy Ánh đã giảng giải danh hiệu “Thần Chùy” sau khi đặt tên cho PĐ-211; đã xưa lắm rồi, khi con người tìm ra vũ khí để chiến đấu với kẻ thù; người hiệp sĩ khi sử dụng chiếc Chùy-thung phải có sức mạnh phi thường, tuy đường chùy vun vút có chậm hơn các vũ khí như gươm, kiếm, mã tấu, thanh long đao, chĩa ba, thước bẻ, roi xích... nhưng tất cả vũ khí trên khi đụng phải Thần Chùy đều rơi rụng tung toé vào mọi phương hướng vô định!!!

Tôi lại bóp trán mỉm cười... vỗ mạnh lại lên trán trong nỗi mừng vô hạn... Chân lý đây rồi! Chân lý đây rồi!!! Chiến thuật “Ngụy-Âm Độn Rừng”. Trong đôi tay tôi đang có thủ thuật “Song Chùy” làm ra chiến thuật áp đảo đối phương. Trực thăng võ trang của

KQVN là loại bay chậm nhứt, thua cả Cobra của Mỹ chớ đừng nói chi đến các phi cơ chiến thuật tiềm kích, nhưng tôi lại đã phát hiện ra một chiến thuật tân kỳ và vô cùng mâu nhiệm: Có chiến hữu nào đã tham dự chiến trận tại rừng già chiến khu D, Đồng Xoài, và rừng cao su Bình Giã thì có thể hình dung ngay khi bạn đứng giữa rừng già mà chỉ nghe tiếng bành bạch của cánh quạt chém gió từ xa trên ngọn cây bay đến. Bạn làm sao xác định được trục thẳng từ phương hướng nào bay đến? Và khi nghe tiếng gầm thét áp đảo của Minigun như con khủng long phun lửa xuống, thì tự động bạn phải tìm chỗ nào an toàn gần nhứt để trú ẩn. Nếu là chiến xa thì phải chui xuống pháo tháp mà trú ẩn để sống còn theo phản xạ tự nhiên của con người. Kết quả này đã chứng minh hùng hồn qua sự ghi chép trong quân sử Mỹ-Việt (US Army Center of Military History 1980; Lam Sơn 719 General Nguyễn Duy Hinh; và Military History Institute of Vietnam) dưới đây là sự so sánh giữa Sư Đoàn 101 Không Kỳ và Liên Đoàn 51 Tác Chiến theo như tài liệu SOG/MACV, kết quả sau 45 ngày chiến đấu quyết liệt:

Sư Đoàn 101 Không Kỳ: 215 chết, 38 mất tích, 114 bị thương.

Liên Đoàn 51 Tác Chiến: 10 chết, 4 mất tích, 11 bị thương – (có phải nhờ “*Chiến Thuật ‘độn rừng nguy âm?’*”).

Liên Đoàn 51 Tác Chiến và HQ/Lam Sơn 719

Ngày 22/2/1971 – Cả đêm rồi tôi không thể chợp mắt được cho dù đã quen dần tiếng ầm vang của 42 khẩu trọng pháo Mỹ bắn yểm trợ, khuấy rối, mà chỉ mong đợi cho mau sáng để gọi PHĐ H-34 vào cứu Giang, On, và Sơn. Nhưng ác nghiệt thay trời hôm nay sương mù giăng đặc sệt như cháo đậu (Pea-Soup). Đã 10:00g sáng mà trời vẫn còn mù mịt. Ngay khi trời vừa thoang thoảng thấy được là tôi phải đem gunship bao vùng cho Đại Đội Trinh Sát Dù đang cần mở đường tiếp cứu Đồi 31; trước khi cất cánh tôi có liên lạc với sĩ quan điều không tiền tuyến Đại úy Không Quân Nghĩa và Trung úy Chính sĩ quan Không Trợ Dù liên lạc với PHĐ hướng dẫn họ vào hướng nào cho ít nguy hiểm.

Tại BCH Tiền Phương Dù, khi tôi vừa cất cánh thì một Tiểu Đội tác chiến điện tử Dù đang chờ nơi bãi đáp bên cạnh một chồng máy Sensor dùng để phát giác đặc công địch. Những máy này đã giúp cho Trại LLDB Mỹ thoát khỏi bị bao vây, ngay sau khi Đại úy Nguyễn Minh Vui và Thiếu úy Châu Lương Cang liệ mạng đáp xuống Trại Pleime với lối bay chiếc lá cuốn theo cơn lốc, khi cất cánh dùng chiêu thức “Khủng Long áp đảo”, làm cho địch ngỡ ngác không biết phi cơ từ đâu đến lướt thoảng trên ngọn cây, dù vậy một binh sĩ mũ nồi xanh cũng bị trúng đạn ngay đầu, chết liền tại cabin, máu tràn lênh láng trên sàn nhôm.

Bầu trời bắt đầu trong sáng, tôi nghe tiếng Thiếu úy Bửu đang đáp xuống LZ Tiền Phương Dù. 10 phút sau tất cả pháo Long Tom 175, 155ly, và 8 inch của Mỹ tiền oanh kích trước mũi, dọn mở một hành lang dọc trên đường bay. Nhưng quân BV rất tinh ranh khi nghe loạt pháo đầu là chúng chạy vào hầm ngòi nghỉ, cho đến khi ngừng pháo kích

thì chúng lại chui ra giao chiến. Tôi cắt đặt 2 chiếc Gunship air cover cho 2 chiếc H-34 của Bửu và Yên, dù sao Gunship mình tuy có ít hỏa lực nhưng cấp cứu anh em trong Liên Đoàn vẫn bảo đảm hơn Mỹ. Tôi rất tin tưởng Thiếu úy Phạm Vương Thục, một Top Gun rất anh dũng dám sống chết vì anh em, luôn luôn sẵn sàng hy sinh cho đồng đội, tôi không tin vào Army Aviation Mỹ vì khi có chiếc nào của Mỹ rơi thì họ bỏ bay đi tìm cứu đồng đội của họ mà quên anh em mình, như tôi là nhân chứng cho nhiều hoàn cảnh như vậy.

Tôi nghĩ Đại úy Nghĩa và Trung úy Chính Sĩ quan Không Trạ Dù sẽ chỉ dẫn đường bay nước đáp cho Bửu qua cố vấn của Thiếu úy Giang. Vì phòng không di động trên PT-76 rất lợi hại hơn các phòng không cố định, 12.7, 14.5, và 37ly nằm rải rác mọi nơi, nhiều nhứt nơi hướng Đông-Bắc, không nên đáp vào hướng ấy mà nên đáp từ hướng Tây-Nam xuống LZ, dù sao cũng có TĐ6ND mới vừa trực thăng vận, tuy bị nhiều thiệt hại cho quân TĐ6 Dù, nhưng Topgun Trần Lê Tiến, Hoàng Ngọc Châu... đã oanh liệt thay phiên nhau gây thiệt hại nặng nề cho 2 Trung Đoàn cơ động 27 và 24B của Quân đoàn 70B [csbv].

Giang đã trình bày cho Bửu biết, hẳn đã dùng chiến thuật đáp như chiếc lá cuốn trong cơn lốc, nhưng kẹt nỗi quân BV cứ khi nghe tiếng trực thăng thì họ dội trận địa pháo tới tấp xuống, vì họ đã có tiền điều chỉnh rất chính xác. Phi công dù tài giỏi thế nào nhưng khi gần tới đất chừng 15, 20 thước thì sẽ bị mảnh đạn văng bắn vào bộ phận cánh quạt đuôi, mất điều khiển phương hướng rồi rơi xuống quay theo counter clock wise, tại chỗ “undershoot”. Như trường hợp của Giang.

TPC Bửu đã được nói chuyện trực tiếp với TPC Giang từ trong Đồi 31 và được biết, ngày hôm qua khi bay vào vùng, Giang đã dùng chiến thuật “lá vàng rơi”, từ trên cao cúp máy auto xoáy tròn ốc xuống, nhưng vì phòng không địch quá dày đặc nên khi gần đến đất, phi cơ anh bị trúng đạn rớt xuống gãy đuôi nằm bên cạnh vòng rào phòng thủ ngoài cùng của Lữ Đoàn III Dù. Phi hành đoàn vô sự, chỉ có copilot là Võ Văn On bị sây sát nhẹ ở cổ, tất cả chạy thoát được vào trong căn cứ Dù. Nhưng trước khi bỏ phi cơ, cơ phi Trần Hùng Sơn không quên vác theo cả cây M60 trên cửa máy bay nữa. Rút kinh nghiệm, hôm nay Bửu bay cạ cang bánh xe lướt thoang thoang trên ngọn cây theo chiến thuật biệt kích razed-mode lướt từ hướng Đông-Tây đi vào, nhưng làm sao đừng gây ra tiếng động. Trên đường bay dọc theo Quốc lộ số 9 TPC Bửu còn nhìn thấy những cột khói bốc lên nghi ngút, chứng tỏ pháo binh của Mỹ nơi Khe Sanh bắn rất chính xác và hiệu quả. Gần đến LZ, Bửu đổi hướng lấy Đông-Nam, rồi Tây-Bắc để đáp xuống; vừa ló ra khỏi rừng cây, Trưởng Phi Cơ Bửu đã thấy chiếc Gunship của TPC Thục bay vòng lại, cùng với tiếng Thục la lên trong máy “Bửu coi chừng phòng không ở hướng Đông-Nam”. Từ trên phi cơ nhìn xuống, giữa màu xanh trùng điệp của rừng cây nhiệt đới, ngọn Đồi 31 đỏ quạch nổi bật với những đóm bụi đất tung lên từng cơn vì đạn pháo kích đào xói của cộng quân Bắc Việt. Không nao núng, Bửu vẫn điềm tĩnh tiếp tục đáp xuống; Khi phi cơ còn cách mặt đất độ 15 thước thì trúng mảnh đạn cối 120ly, khắc tinh chống trực thăng,

phi cơ phát hoả, bùng lên một đám khói bao trùm cả phi cơ, cơ phi Em la lên khẩn cấp trong máy:

– “Đáp xuống, đáp xuống anh Bửu ơi, máy bay cháy”.

Cùng lúc Bửu cũng cao tiếng báo động cho chiếc số 2:

– “Yên ơi, tao bị trúng đạn rồi, đừng xuống nữa” trong khi vẫn bình tĩnh đáp xuống.

May mắn là đạn trúng vào bình xăng sau đã hết xăng, chỉ còn ít hơi đốt, nên trực thăng không bắt cháy như chiếc của Thiếu úy An ở Bù Đốp hôm nào.

Vừa chạm đất, theo phản xạ Bửu nhanh nhẹn nhảy ra khỏi trực thăng. Mọi người chạy ngược lên đồi về phía hàng rào phòng thủ thứ nhất của Đại Đội công vụ Dù cách khoảng 100 thước, để lại một cảnh thương tâm hiện ra trước mắt, một binh sĩ điện tử Dù bị trúng đạn ngay giữa trán, nằm ngửa chết ngay trên ghế. Trên sàn tàu, đồng máy “sensor” vẫn còn nguyên vẹn, Phi hành đoàn phóng chạy lên đồi theo những tiếng kêu gọi của binh sĩ Dù “trên đây nè Đại úy, tội tôi bắn yểm trợ cho”. Tất cả dân bay lom khom chạy trong khi tiếng đạn nổ lóc cóc trên đầu. Lên đến nơi phi hành đoàn thở nhẹ re như bò kéo xe. Dân bay mà hành quân dưới đất thì phải biết là mết đến đâu, tội phải ghi vào sổ nhật ký đơn vị và nhớ mãi hôm đó là ngày 22 tháng 2 năm 1971.

Phi hành đoàn vừa ngồi nghỉ mệt, họ cũng vừa nhìn xuống LZ, nơi chiếc phi cơ đang đậu hiện lành, thì cũng vừa lúc quân BV tiếp tục giã trận địa pháo đã điều chỉnh tác xạ, một quả đạn súng cối 120ly rơi trúng ngay tàu nổ tung, bốc cháy thành một cột trụ khói đen mù mịt cả một góc trời. Dân bay nhìn con tàu sụm xuống, lòng quặn lên. Con tàu thân thương đó đã nhân cách hoá, gắn gũi với Phi Đoàn lâu nay, giờ thành một đồng sắt vụn.

Một lát sau, theo chỉ dẫn của anh em binh sĩ Dù, phi hành đoàn men theo giao thông hào lần về đến ban chỉ huy Lữ Đoàn III Dù. Gặp lại phi hành đoàn của Giang, On, Sơn anh em mừng rỡ thăm hỏi rồi rít, PHĐ được giới thiệu với các sĩ quan trong ban tham mưu Lữ Đoàn III. Đầu tiên là Đại tá Thọ Lữ đoàn trưởng Lữ Đoàn III, Thiếu tá Đức Trưởng ban 3, Đại úy Trụ phụ tá ban 3, Đại úy Nghĩa sĩ quan điều không tiền tuyến, Trung úy Chính sĩ quan Không trợ Dù, Thiếu úy Long phụ tá ban 2. Về phía Pháo Binh thì có Trung tá Châu Tiểu đoàn trưởng và Đại úy Thương Trưởng ban 3 thuộc Tiểu Đoàn 3 Pháo Binh Dù. Đại tá Thọ mừng anh em “mới đến” mỗi người một điều Havatampa và một ly Hennessy để lấy lại tinh thần; phi hành đoàn ngạc nhiên vô cùng, đi đánh giặc, nằm ở tuyến đầu ác liệt vậy mà máy “Thiên thần” Nhảy Dù vẫn thản nhiên hút xì gà Cuba và uống rượu Mỹ như Trương Phi tân thời! Quả các Thiên Thần ăn chơi cũng dữ mà đánh giặc cũng ngầu thật.

Buổi chiều vùng rừng núi trời tối thật nhanh, dân bay dùng tạm bữa cơm dã chiến với ban tham mưu Lữ Đoàn rồi chia nhau ngủ kế với anh em Dù; Tin tức chiến sự mỗi ngày một

căng thẳng hơn vì đối với cộng sản Bắc Việt, sự hiện diện của căn cứ Đồi 31 trên hệ thống đường mòn HCM như một lưỡi dao đâm thẳng vào yết hầu của chúng. Vì thế cộng quân đưa thêm quân vào tạo áp lực nặng nề lên căn cứ này với ý định đánh bật căn cứ ra khỏi sinh lộ của chúng với Trung Đoàn 24B và Trung Đoàn cơ động 27 thuộc Quân đoàn 70B, và một đơn vị chiến xa yểm trợ thuộc Trung Đoàn 202.

Mệnh số oan nghiệt của 2 PHĐ-219

Hai hôm sau, vẫn không có chuyến bay tiếp tế nào vào được vì quân BV luôn di động che giấu giàn phòng không của chúng khiến KQVN và HK không phát huy được ưu thế của mình. Mỗi sáng, sương mù lại tan rất trễ, mất thời gian tính cho Không Quân Chiến Thuật can thiệp, chỉ có 2 Phi Tuần F4 đến ném bom cầu âu vào khu vực khả nghi chung quanh Đồi 31 và thỉnh thoảng mới có một đợt B-52 rải thảm từ phía nam đường 9 âm vang như tiếng sấm rền từ xa xa vọng đến, rồi mọi sự lại chìm vào cõi âm u của rừng núi trùng điệp. Từ phòng hành quân Pentagon, do tướng Al Haig làm Chairman, phối kiểm với con mắt nhân chứng của tôi, tôi cũng có thể quyết đoán được, B-52 Arc Light chỉ yểm trợ từ ranh giới phía nam đường 9 trở xuống, Trung Đoàn của Đại tá Điềm di chuyển không đúng lộ đồ của phòng lạnh Pentagon, cũng bị B-52 đuổi đít thê thảm, (vì họ đánh giặc như bàn cờ trong phòng lạnh với bản đồ treo trên tường, trước mặt là ly ca-fê đen phì phào điều thuốc) còn từ Đường 9 trở về phía Bắc thuộc vùng trách nhiệm của Gunship AC-130B, còn như ngay chính trục đường-tiền-sát là đường 9 thì lại của Skypot trách nhiệm, vì thế TĐ8ND từng thiết với Thiết Giáp, chỉ di hành trễ mà toan chuẩn bị dừng chân nghỉ đêm cũng bị Skypot đuổi đít bằng CBU-24, khi nổ bung ra hàng trăm quả bom nhỏ nổ đều lóm đóm như pháo bông. Hành động này có 2 mục đích:

(1) đuổi đơn vị đặc nhiệm phải mau mau đi cho đúng lộ đồ vào cái Rọ 604 của trò chơi chiến tranh trong phòng lạnh với lộ đồ bằng thước chỉ trên bảng, hậu quả TĐ/Phó TĐ8ND bị thương ngày 9/2/1971.

(2) trắc nghiệm nếu phi hành đoàn trực thăng bị bắn rớt, cứ chạy xuống hầm quân BV đào sẵn mà núp, AC-130B có thể thả bom CBU-24 trên miệng hầm để chờ cứu cấp, như Đại Đội Hắc báo đã cứu 7 đoàn viên UH1 của Mỹ rớt bên Lào.

Tất cả hoả lực này, chúng đều là con dao 2 lưỡi nếu quân lực VNCH mà thượng phong thì chính chúng sẽ “làm bộ” thả làm cho cân bằng lực lượng của cả 2 đối thủ cho trò chơi chiến tranh rất bản thủ. Thí dụ TT Thiệu ra lệnh rút quân không chịu tấn kích vào Hậu cần 604, báo hại Sư Đoàn 2 Sao Vàng nằm chờ phục kích phải chết oan bằng BLU-82s, BLU-82AL, và B-52 Arc Light, làm xóa sổ Sư Đoàn này mà phía Hà Nội cũng không dám mở miệng, chỉ tội nghiệp cho người lính nhỏ bé của 2 miền Nam-Bắc từ cấp trung gian trở xuống. Tôi muốn ám chỉ từ cấp Lữ Đoàn, Trung Đoàn, Liên Đoàn trở xuống người lính quên là con thiêu thân, tôi cũng đã đọc một tài liệu mật tại Library of Congress, siêu chính phủ Mỹ (Permanent Government) cho rằng phải tiêu diệt tất cả sĩ quan trung gian vì họ là thành phần ưu tú có nguy hại đến bàn giao Sài Gòn cho Hà Nội

phải bị tẩm máu, vì theo dự mưu thì chỉ rỉ máu và Sài Gòn không thành đồng gạch vụn khi bàn giao chuyên tiếp qua 3 vị Tổng thống trong 72 tiếng đồng hồ.

Về phía quân BV quyết tâm bao vây theo lệnh của thành viên OSS-1945, Võ Nguyên Giáp, chấp nhận đánh trận xa Tchepone chớ không đánh trận gần như căn cứ Mỹ tại Khe Sanh. Quân bắc Việt tập trung bao vây, tăng cường pháo kích suốt ngày nhằm quấy rối và làm tiêu hao lực lượng Dù theo mưu đồ của Pentagon phải căng quân Dù ra mà dập trận địa pháo. Những vùng phía Bắc Đường 9 thì chỉ có Gunship AC-130B yểm trợ, nhưng họ chỉ ưu tiên cho BĐQ vì đơn vị này đang bị áp lực cực mạnh. Còn quân Dù chỉ có dựa vào một nhóm Gunships Phi Đội 213, nhưng phần nhiều dành cover cho tản thương và tiếp tế, chỉ có yểm trợ tiếp cận (air closed supports) khi quân Dù bị PT-76 hoặc T-54 đe dọa.

Sáng ngày 25 tháng 2 năm 1971, tất cả 2 đoàn viên H-34 từ Đồi 31 đã nhận được lệnh và khởi sự di chuyển ra các hầm cứu thương sát bãi đáp chờ đến trưa khi lớp sương mù buổi sáng vừa tan đi, đích thân Phi Đội 219 với 3 chiếc H-34 và 3 Gunship của Phi Đội 213 sẽ yểm trợ một cách ngoạn mục theo kế hoạch rescue của tôi. Rút kinh nghiệm vừa qua tại Landing Zone North và South của BĐQ, tại sao trực thăng Mỹ rớt như chiếc lá mùa Thu? Tại sao phía Mỹ chịu quá nhiều thiệt hại hơn VN? Góp nhặt thực tế lấy ra trong các chiến trận, do các cố vấn Mỹ cũng như Trung tá Robert F Molinelli, Tiểu đoàn trưởng TĐ2/LĐ17/SĐ101 Không Kỵ – Đại úy Farrell, Phi Đội trưởng, Gunship-Cobra C7/17, và Warrant Officer Joel Dozhier đại diện Phi Đội DMZ/Dust-Off cùng debriefing với Topgun trực thăng VN là tôi tại Hàm Nghi, Khe Sanh, để ghi chép vào Học viện Quân sự (Military History Institute of Vietnam) tuy rằng gunship KQVN chậm hơn, hỏa lực ít hơn nhưng thực tế rất hiệu quả như:

– (1) Nhanh chóng áp đảo địch quân không thể ngóc đầu lên để chống cự, tại chiến trường Lam Sơn 719, trong khi AH-1G Cobra phải làm vòng phi đạo tìm kiếm mất thời gian tính, nên địch có rộng thời giờ chuẩn bị trận địa.

– (2) Phát hiện địch trước và tác xạ phủ đầu trước buộc địch phải kiếm nơi trú ẩn theo phản ứng tự nhiên của con người.

– (3) Nhiều minigun có xạ thủ tác xạ bao vùng (air cover) là một khắc tinh không chế di đầu đối thủ trên các thiết xa PT-76 phải nằm rạp xuống, chỉ cần một chiếc gunship lấy tí cao độ bắn rockets chống tăng để hủy diệt dễ hơn bắn một con Nai đang chạy; nếu nơi này địch quá đông ta sẽ yểm trợ thêm hỏa tiễn chống biển người.

– (4) Chướng ngại vật thiên nhiên như đồi núi, vách đá, trên tàn cây (độn rừng), và cao độ rà sát áp đảo, nguy hóa âm thanh làm cho địch ngỡ ngác không biết sát thủ từ hướng nào bay đến từ trên ngọn cây, nếu ngoan cố sẽ bị minigun tiêu diệt trước khi mở mắt nhìn thấy sát thủ vừa bay thoáng qua.

– (5) Có nhiều con mắt Cú vọ như điều hâu của các xạ thủ đầy kinh nghiệm chiến trận không thể bỏ sót những con mồi đang nằm trong tầm mắt.

Tại TOC dưới hầm Hàm Nghi, tôi đã bàn thảo với ba Đại tá Cockerham, Battreallda, cùng Tham mưu phó Hành Quân/QĐI, xin được 20 phút ngừng tất cả hỏa lực pháo binh tác xạ cũng như không yểm, để chúng tôi làm cuộc đột kích lấy yếu tố bất ngờ cứu tất cả 2 phi hành đoàn H-34 và thương binh Dù. Sau một hồi lâu bàn thảo suy tính cân nhắc, rồi các đại tá này mới miễn cưỡng chịu chấp thuận. Vòng chờ của các hợp đoàn chúng tôi, lấy vùng trời A-Lưới, 15 phút làm điểm tập hợp như là một vòng chờ cho cuộc phi diễn bay vào khán đài Đồi 31. Cuộc rescue này do sự quyết định của tôi chỉ trong vòng có 5 phút chớp nhoáng trong vòng 20 phút cho cuộc hành quân phải hoàn thành. Giờ G và Phút P sẽ cho TOC biết ngay sau khi sương mù tan tại vùng hành quân.

Tôi sẽ đích thân cho TOC biết sau; sự cấp cứu chỉ cần 5 phút đột xuất trong chớp nhoáng là phải thi hành cho xong:

– 3 gunship sẽ bay sát ngọn cây cách nhau 5 giây echelon trái, tầm đạn công suất trên đầu địch 75 thước, trong vị thế cường kích. Điểm xuất phát TĐ8 Dù, từ điểm chạm tuyến của Đại Đội Trinh Sát Dù, bay thẳng về hướng Tây-Bắc, thẳng đến sườn trái của Đồi 31, trong lúc 3 H-34 ở cách sau 45 giây với cao độ 150 thước song song với mặt rừng, 3 H-34 theo sau bay thẳng một mạch tới Bunker gần LZ để bốc tất cả đoàn viên cùng thương binh, dưới sự bao vùng của 6 bầu lửa minigun cover 4,000 viên/phút, rải đều như trận mưa rào nặng hạt, lấy Đồi 31 làm tâm điểm, chia đều khoảng cách trên chu vi oanh kích, tuyệt đối không sử dụng rockets chống Tăng mà chỉ dùng khi hữu sự, dồn nỗ lực rescue càng nhanh càng tốt; chỉ trừ khi lính BV phản ứng phóng ra khỏi hầm trú ẩn và chịu chấp nhận nghinh chiến thì đã bị bất khả dụng vì không tránh khỏi bị thương tích với trên 100,000 cái đinh sắt ghim vào người họ vào lúc cao điểm khi H-34 đang đáp xuống.

– Từ điểm xuất phát trên đầu 2 Đại Đội Trinh Sát Dù bay thẳng đến Đồi 31 là 4 cây số, theo sau 50 giây trên cao độ 150 thước cách mặt rừng 3 H-34 bay thẳng đến Bunker để đón tất cả 2 phđ và thương binh, vì đạn M-60 trên H-34 không nhiều nên chỉ tác xạ khuấy rối (neutralization) khi thấy 2 gunship kẻ hai bên phụt xuống bằng hỏa tiễn chống biển người, có nghĩa khi cơ phi trên H-34 thấy từng cụm khói đỏ hồng phụt ra từ 2 gunship kẻ hai bên, lúc đó cơ phi hãy tác xạ tự vệ. Chiếc gun số 2, 3 sẽ dùng hỏa tiễn chống biển người để chống trả; coi như rockets chống Tăng của Lead Trần Lê Tiến [Trung úy Tiến và tôi là 2 người đầu tiên xác định gunship với USAF, và S/I.P UH1 với 1st Army Aviation] chỉ để dành khi hữu sự mà không dùng càng tốt. Cái quan trọng nhất là bốc thật nhanh đồng đội và thương binh Dù ra, vì đây không phải mục tiêu cần phải tiêu diệt; thực ra rockets chỉ là những hỏa lực tự vệ, Minigun mới vô cùng lợi hại như dĩ vãng đã chứng minh.

– Tôi sẽ bay C&C cùng với sĩ quan tham mưu Tiền Phương Dù, sử dụng tối đa M-18 cùng M-60 bắn xuống vào những nơi mà sĩ quan Tham mưu Dù nghi ngờ để phụ thêm

hoả lực lúc cao điểm. Thế là chúng tôi sẽ hướng dẫn 3 chiếc gunships trang bị 14 rockets chống Tăng, 28 rockets chống biển người, dẹp pod-rockets 19 thay vào pod-7 cho nhẹ và trang bị tối đa 12,000 viên 7.62ly minigun cho dễ linh động khi phải nhào lộn tác xạ; Trung úy Trần Lê Tiến sẽ lead 3 gun bay thẳng vào, trên ngọn cây, từ đám rừng già trước mặt, trên đầu 2 Đại Đội Trinh Sát Dù; khi bay qua khỏi vị trí Dù 45 giây thì bắt đầu khai hỏa: 6 xạ thủ đứng sững lưng chồm ra ngoài rào con mắt điều hâu đội mưa xuống 4,000 viên/phút, nhưng phải rút kinh nghiệm khi tăng khi giảm cường độ để duy trì hệ thống control-box không bị overcharge, bay thẳng một mạch đến bên trái Đồi 31, lúc này Lead gun queo gắt qua phải lên cao độ bao vùng, kế tiếp chiếc 2 và 3 cùng lên cao độ, kè hai bên H-34 vừa mới tới mà phụt rockets chống biển người xuống bao vùng chung quanh. Tuyệt đối khai thác chương ngại vật thiên nhiên, tàn cây, ngách núi, cùng khe đá, phải chủ động không chế đối phương bằng hỏa lực cường tập, găm thét, áp đảo bằng minigun là chính, không cho phép địch ngóc đầu lên chống trả; chỉ sử dụng rockets khi địch quân dám xuất đầu lộ diện chịu chơi. Nếu có chiến xa cũng bắn chụp lên phủ đầu không cho chúng ló đầu ra khỏi pháo tháp bắn trả.

– Lead Trần Lê Tiến thấy cần thì một mình lấy cao độ hủy diệt nó, trong khi 6 miniguns vẫn tiếp tục nhả đạn bao vùng, nhưng tốt hơn tha cho nó mà dành hỏa lực chỉ để rescue mà thôi. Điều quan trọng là cứu phi hành đoàn và thương binh là hoàn thành phi vụ với sự mãn nguyện đối với chúng ta 100%. Hợp đoàn của chúng tôi sẽ phối hợp bao vùng, không cần hoả yểm của Mỹ vì cũng chẳng ích lợi gì ở vùng núi cao hiểm trở này, như Mỹ đã tiên oanh kích một cách vô ích dưới sự chứng kiến của chúng tôi, mà còn báo động cho địch ở vị thế sẵn sàng chiến đấu, hơn nữa lại còn làm cho địch biết trước rồi núp vào các hầm hố kiên cố cùng làm mất thế chủ động và bất ngờ. Rơi vào thế bị động như Mỹ. Động thái này có nghĩa không cho phép địch ở vị thế thượng phong chuẩn bị sẵn sàng phản kích mà ta phải giành có quyền chọn thế thượng phong. Trong chiến trận ai giành được thế chủ động thì người đó nắm chắc phần thắng.

– Trung úy Tiến sẽ cover để vào vừa tải thương binh Dù đồng thời bóc 2 phi hành đoàn ra trong vòng 5 phút tối đa. Trên vùng trời Đồi 31, 3 chiếc gunships khai thác tối đa, lấy Đồi 31 làm tâm điểm chia đều cover trên châu vi hình tròn mà mưa xuống không chừa chỗ nào để địch không có thể chòi ra bắn trả, vào lúc cao điểm khi H-34 vừa đáp thì được bao phủ kín mít bằng cả trăm ngàn mũi tên đinh sắt ghim xuống. Nên chắc chắn một điều, hãy quên rockets mà chỉ chú trọng đến mưa đạn minigun, phải dí đầu mấy tay súng không cho phép địch chường mặt, tôi nghĩ chúng ta có thể làm được. Cuộc Rescue này rockets chỉ là hỏa lực tự vệ không cần thiết khi phải ứng xử.

– Nhưng khôn nạn thay, trời không chiều lòng người, tạo nên một buổi sáng sương mù tan quá trễ. Lợi dụng trong khi sương mù bao phủ, các Trung Đoàn BV bôn tẩu với ý định lấy thịt đè người bằng xa luân chiến càn quét chỉ một Tiểu Đoàn 3 Dù trừ (300 tay súng mà thôi). Trung Đoàn chạm trán đầu tiên là 24B cùng với Trung Đoàn 27 cơ động ở hướng Tây-Bắc, chính nó vừa làm thiệt hại cho TĐ 6 Dù, ngay sau khi đổ bộ xuống để tiếp cứu Đồi 31, tiếp theo đó 2 Trung Đoàn 102 và 88 đang chuẩn bị tham chiến từ hướng

Đông–Bắc thuộc Quân đoàn 70B, có Trung Đoàn chiến xa 202 yểm trợ. Chúng quyết thanh toán Đồi 31 với bất cứ giá nào.

Kế hoạch rescue của tôi hoàn toàn bị đình động, khi bắt thần 42 khẩu trọng pháo của Mỹ ở Khe Sanh đã đồng loạt tác xạ vào chung quanh Đồi 31 vì áp lực của địch vô cùng dữ dội, trước sự vô cùng ngạc nhiên của chúng tôi, như vừa thỏa thuận buổi họp sáng nay.

Bây giờ, nơi Bunker Đồi 31, 2 PHĐ cùng vài thương binh Dù nấp chung với nhau trong một hầm trú ẩn. Đến trưa khi 2 PHĐ bắt đầu nghe tiếng máy nổ quen thuộc xa xa thì cũng là lúc địch khởi đầu trận, nói theo danh từ quân BV là “Trận địa pháo” dồn dập lên chung quanh Đồi 31. Than ôi! Đúng là “mưu sự tại nhân thành sự tại thiên”, Quân BV đã lợi dụng sương mù chuẩn bị một lực lượng hết sức hùng hậu, đông như kiến mong sẽ chụp 300 Thiên Thần Mũ Đỏ chống đỡ; vì dân bay đã thấy trước qua lỗ châu mai từ trong hầm cứu thương nhìn qua bên kia đồi đối diện, cách nhau một cái yên ngựa, 2 PHĐ thấy rõ hai chiếc thiết xa PT-76 còn T-54 không leo lên được nên từ dưới chân đồi bắn trực xạ lên Đồi, cả Lữ Đoàn III Nhảy Dù, mà chỉ có 300 chiến sĩ chống giữ. Quân BV thuộc Trung Đoàn 24B/304 và thêm 2 Trung Đoàn 9 và 66 sắp sửa tham chiến, chúng đang bôn tập từ hướng Đông–Bắc tới.

Bây giờ Trung Đoàn 24B đang tiến lên xếp hàng ngang, cùng với quân từng thiết dày đặc theo sau chung quanh nhắm đỉnh Đồi 31 mà nhả đạn; còn Trung Đoàn cơ động 27 đang án ngữ hướng Tây chặn TĐ6ND ở bên sườn tây. Những tia lửa nòng súng phụt ra từ các PT-76 và T-54 thuộc Trung Đoàn chiến xa 202. Dưới Bunker, dân bay thụp đầu xuống cùng nhìn nhau như nhắc nhớ câu mà anh em trong Phi Đoàn thường nói với nhau mỗi khi lên đường hành quân “Trời kêu ai nấy dạ, đạn tránh người chớ người không thể tránh đạn!” Ngồi trên ghế lái C&C như đĩa phải vôi, tôi không ngờ quân BV mạnh và nhiều đơn vị cấp Trung Đoàn đến thế, chúng âm mưu tấn công như bày kiến tha hột cơm, làm sao quân Dù phòng thủ của ta chỉ có 300 tay súng chống đỡ? Có cả thiết vận xa PT-76 và chiến xa T-54 từ dưới chân núi bắn trực xạ lên.

Ngoài kia, trong từng giao thông hào binh sĩ Dù chống trả mãnh liệt, nhất là những pháo thủ pháo đội C trên Căn cứ 31, với những khẩu pháo đã bị hỏng bộ máy nhắm vì pháo kích 152ly xuyên phá của địch, họ phải hạ nòng đại bác để bắn trực xạ thẳng vào thiết xa PT-76 địch bên kia đồi và trong những loạt đạn đầu tiên đã hạ ngay được 2 chiếc PT-76. Nhưng để trả giá cho hành động dũng cảm này nhiều binh sĩ Dù đã nằm xuống, có người nằm chết vất trên những khẩu pháo của họ, trong số này có cả Pháo đội trưởng Nguyễn Văn Dương, người đã là niềm hứng khởi cho một nhạc phẩm nổi tiếng sau đó. Anh em Dù vui sướng reo mừng trong hầm bên này; không ngờ, chỉ một lúc sau 2 thiết xa PT-76 khác ở phía sau tiến tới ủi những chiếc xe cháy xuống triền đồi rồi lại hướng súng đại bác về Đồi 31 mà bắn! Còn những chiếc T-54 không leo lên được thì sửa bậy bạ lên phía trên đồi để hù dọa các Thiên Thần Mũ Đỏ. Sau vài loạt đạn, một Phi Tuần 2 chiếc F4 Phantom xuất hiện nhào xuống oanh tạc vào đội hình Trung Đoàn 24B, và lại phá hủy thêm 2 PT-76 nữa. Nhưng chẳng may một chiếc F-4 bị trúng phòng không 37ly xì khói,

phi công đang nhảy dù, thế là tất cả phi cơ Mỹ đều bỏ lại và dồn nỗ lực vào rescue chiếc F-4, người quan sát viên Việt ngồi ghế sau thuộc Phi Đoàn 110 của FAC Bronco OV-10 đành thở ra lắc đầu ngao ngán.

Trong tiếng bom đạn toi bời, dân bay mừng rỡ vẫn nghe văng vẳng tiếng máy nổ của những chiếc H-34 thương yêu đang vùn vụt trên cao cùng chiếc UH-1 C&C của con chim đầu đàn nguyện không bỏ anh em không bỏ bạn bè, đang vang vọng trên đó như lo lắng cho số phận những đồng đội của mình. Cho đến khoảng 5:00g chiều thì quân BV tràn lên chiếm được đồi. Chúng lòng xục từng hầm trú ẩn kêu gọi binh sĩ Dù ra đầu hàng. Biết không thể làm gì hơn, 2 PHĐ tháo bỏ súng đạn cá nhân, chui ra khỏi hầm, và chịu cảnh hàng binh.

Về phía KQ, Bửu, Khánh, On, và Sơn bị trói bằng dây điện thoại và ngay tức khắc bị dẫn giải ra Bắc băng đường 92B chung với tất cả tù binh khác, vì sợ B-52 trải thảm. Không thấy Giang và Em đâu; anh em KQ tìm hỏi nhau, họ bắt đầu thăm hỏi các SQ và binh sĩ Dù trên đường bị áp tải. Cuối cùng họ gặp được anh Long là người ở chung trong hầm với anh Giang khi cộng quân kêu các anh ra đầu hàng. Đến lần thứ 3 các anh vẫn không chịu ra nên chúng thấy lựu đạn chày và bắn xối xả vào hầm; anh Long chỉ bị thương nhẹ nên chúng bắt theo còn anh Giang vì bị thương nặng gãy cả 2 chân không đi được nên bị chúng bỏ lại và chết ở trong hầm. Về phần cơ phi Em thì bị lạc đạn trúng bụng đồ ruột ra ngoài, khi bị bắt dẫn đi anh Em cứ 2 tay ôm bụng giữ lấy ruột mà không hề được băng bó vết thương nên đi được một quãng, không chịu được đau đớn anh Em gục chết ở bên đường.

Thế là PD-219 ghi thêm vào quân sử của LD/51/TC thêm một thiệt hại 2 phi hành đoàn trên chiến trường Hạ Lào; trong đó anh Giang và Em đã vĩnh viễn ở lại trên trái đồi oan nghiệt này. Ngọn Đồi quyết tử 31; những người còn lại của 2 phi hành đoàn đó là Bửu, Khánh, On, và Sơn thì sa vào tay địch, bị đưa đến những bến bờ vô định, biết còn có ngày về hay không?

KQ Trương Văn Vinh

Nguồn: Internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, February 17, 2025
Ban Kỹ Thuật Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*